

MOORD OVERZEE

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

Moord Overzee

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK 8
Politieroman

Cozy Crime

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Copyright © 2024 Walkees

PROLOOG

Het achtste boek in de serie over Speciaal Rechercheur Chau gaat over het onderzoek naar uiteindelijk drie moorden, waarbij Speciaal Rechercheur Chau al snel verdachte nummer één blijkt te zijn, van in ieder geval één van de moorden. Op het moment dat Chau van het onderzoek wordt afgehaald, neemt zij een rigoureuus besluit. Dit besluit maakt haar positie er niet beter op, maar ze weet zich gesteund door verborgen hulp uit onverwachte hoek. Eigenlijk is het die persoon, die Chau ertoe brengt het besluit te nemen. Een onwaarschijnlijk verhaal komt tot leven, en zet het rechercheteam van commissaris Sam de Bruin onder onmenselijke druk. De commissaris heeft behalve het leiden van het onderzoek ook nog eens het gevecht om het onderzoek in eigen handen te kunnen houden. Ook de commissaris krijgt hulp uit onverwachte hoek, maar hij zal dit pas laat in het onderzoek ontdekken. Een web van intrige en bedrog wordt duidelijk, maar het ontbreekt aan het nodige bewijs, omdat de oorsprong van het verhaal in Vietnam blijkt te zijn ontstaan, het land waar Chau oorspronkelijk vandaan komt. Dit feit zorgt er ook voor dat het bijzonder moeilijk is Chau als verdachte uit te sluiten, wat de druk op het rechercheteam alleen maar verhoogt. Liefhebbers van de serie zullen het verhaal geboeid, soms knarsetandend, emotioneel, maar ook met een constante nieuwsgierigheid naar nieuwe ontwikkelingen volgen. Onverwachte ontwikkelingen en een ongewoon verloop van het onderzoek, maken dit verhaal zeker een verhaal wat de lezer zal blijven laten zoeken naar het lange tijd ontbrekende, maar zeer benodigde motief.

1.

Het is eind oktober, en Chau is al twee maanden student aan de politieacademie. Het waren niet de makkelijkste maanden geweest voor Chau.

Dat het niet de makkelijkste maanden waren geweest voor Chau, had vooral te maken met het feit dat zij al vanaf het begin het mikpunt was van een groepje vervelende tweedejaars studenten op de academie.

Chau was door haar ervaring en scholing bij het rechteam in Voorburg, en het feit dat zij al één jaar criminologie had gestudeerd op de universiteit, direct in het tweede jaar van de masteropleiding geplaatst. Dit werd niet door iedereen gewaardeerd, en in het bijzonder niet door het genoemde groepje.

Fedor Groot, Bram Duivendijk, en Petra van Zwiene kwamen alle drie uit Den Haag, en wisten zodoende al heel veel over Chau, toen deze haar studie aan de academie begon. De drie waren allen vijf jaar ouder dan Chau, die de volgende maand negentien zou worden. De drie deden er vanaf het begin van het studiejaar alles aan om Chau het leven zuur te maken, maar mede doordat Chau geen verklikker of klager was, konden ze het allemaal slim verborgen houden voor de docenten van de academie. Natuurlijk waren er wel medestudenten die het in de gaten hadden, en Chau had in de korte tijd dat ze op de academie was ook al wel een paar vrienden gekregen, en dat maakte ook hen een groepje van drie.

Arno Broeders, Anita van Buren, en Chau, zaten in het restaurant van de academie hun lunch te nuttigen, toen Arno een opmerking plaatste.

“Zeg Chau. Wordt het niet eens tijd dat je op zijn minst onze mentor op de hoogte brengt van wat jou deze eerste twee maanden allemaal is aangedaan door die jaloerse misbaksels. Het wordt nu toch echt te gek, vind je dat nu zelf ook niet? Wij weten wel dat je veel kunt hebben, maar vernieling van jouw eigendommen, nu zelfs een dure laptop, dat kan toch echt niet? Waar gaat dit eindigen, als je er geen werk van maakt?” Chau had blijkbaar zelf ook al over deze vraag nagedacht, want haar antwoord liet niet lang op zich wachten.

“Ik snap je wel, Arno, maar ik ben gewoon niet zo, en ik ga mijzelf niet verlagen of veranderen tot hun niveau en gedrag. Je hebt wel volkomen gelijk wanneer je zegt dat er iets moet gebeuren, maar ik wacht nog heel even af. Ik ga namelijk wel iemand in vertrouwen nemen over dit probleem, misschien zelfs wel twee mensen. Dit weekend kunnen we weer naar huis, en ik heb voor zaterdag al een afspraak gemaakt met Susan, één van de rechercheurs van het rechteam in Voorburg. Zij is tijdens mijn tijd daar een echte vriendin van mij geworden, en ik wil eerst haar om raad vragen. Ik ben echter bang dat zij direct ook de commissaris erbij zal willen betrekken, vandaar dat ik zei misschien zelfs twee. De commissaris kan ik ook wel een vriend noemen, maar alleen privé, normaal gesproken is hij toch nog steeds mijn baas. Als het even kan hoop ik dat ik Susan ertoe kan brengen dat als ze nog iemand erbij wil betrekken hier toch iemand anders voor te kiezen, maar het liefst niemand.”

Toen werd het plotseling onrustig in het restaurant, en wat deze onrust veroorzaakte was te zien bij de ingang van het restaurant. Chau werd compleet verrast toen ze daar dus de twee rechercheurs binnen zag komen, waar ze het nog maar net over had gehad.

Commissaris Sam de Bruin, haar baas dus, en Inspecteur Susan Sassen, haar collega en vriendin, kwamen direct op Chau af. Die zag al aan hun gezichten dat er iets niet in orde was, en toen de commissaris zijn eerste woorden sprak, werd de verrassing compleet, en dramatisch tegelijk.

“Chau, ik moet je verzoeken met ons mee te gaan naar het bureau in Voorburg, waar wij je zullen moeten verhoren vanwege de gewelddadige dood van Fedor Groot.” De commissaris kwam niet verder, want er brak een nog grotere onrust uit in het restaurant. Natuurlijk werd er al luid gediscussieerd aan de andere tafels in het restaurant, maar dat was niet de voornaamste reden voor het huidige oproer. Plotseling stond ook Hoofdcommissaris Otto Daimler, in uniform, naast de commissaris en hij onderbrak de laatste.

“Commissaris, stop, en luister. Jullie gaan nu alle drie met mij mee. Ik heb al een kantoor geregeld, hier in het gebouw, waar wij eerst naartoe zullen gaan. Nu, geen woord meer, volg mij!” Zowel de commissaris als Susan en Chau waren nu verrast, en ze volgden hun grote kleine baas gedwee.

In het kantoor plaatsgenomen, begon de hoofdcommissaris direct tegen De Bruin uit te varen.

“Commissaris, voelt u zich wel goed? Wat is dit? Ik had toch op zijn minst van u wat voorzichtigheid verwacht. Ik hoorde, net als de meeste anderen in dat restaurant uw woorden over het aanstaande verhoor van SR Chau hier. Wat een onzin, daar komt dus ook niets van in, kan ik u zeggen. SR Chau, weet jij überhaupt waar het hier om draait? Weet jij wat er ongeveer een uur geleden heeft plaatsgevonden?” Chau reageerde zoals iedereen van haar gewend was, onverstoord en to the point.

“Ik wist het niet, hoofdcommissaris, maar ik kan het inmiddels wel raden. En als het inderdaad zo is wat ik denk, dat Fedor Groot is vermoord, dan is het niet echt raar, dat men in eerste instantie naar mij kijkt. Ik denk dan ook dat de commissaris gewoon de procedures volgde en zijn werk deed. Ik neem hem niets kwalijk, hoor.” De hoofdcommissaris belette De Bruin nog steeds het woord te nemen en ging verder.

“Goed, ja, jij raakt ook werkelijk nergens over van de kaart, dat is wel weer duidelijk.

Nu, goed, allereerst het volgende. Vanmorgen om elf uur is dus het dode lichaam gevonden van Fedor Groot, één van jouw medestudenten. Hij bleek vermoord te zijn en al snel werden er allerlei bewijsstukken gevonden die naar jou leidden. Ook de vermoedelijke doodsoorzaak is makkelijk te relateren aan jouw speciale vaardigheden. Nu kwam er daarna natuurlijk een heel spel op gang, van boven mijn hoofd zelfs, omdat er van bovenaf twijfel was of wij deze zaak wel zouden moeten doen. Dat heb ik in ieder geval wel zeker kunnen stellen, echter er zijn ons wel wat voorwaarden en bepalingen opgelegd. Hoe dat allemaal zit, dat zal ik later allemaal aan de commissaris en zijn groep uitleggen, maar helaas, SR, niet aan jou.

Wij kunnen er simpelweg niet omheen om jou in eerste instantie op de verdachtenlijst te plaatsen, en dat betekent nu zelfs dat je voorlopig de enige verdachte bent, omdat het onderzoek nog maar amper begonnen is. Ik heb nu één simpele vraag voor jou, beste SR, en ik hoop dat je zult begrijpen dat ik hem wel moet stellen, maar misschien begrijp je ook, en dat hoop ik van harte, waarom ik jou deze vraag dus nu direct stel.

“Heb jij iets, hoe klein dan ook, te maken met de moord op Fedor Groot?” Chau’s antwoord kwam binnen de seconde.

“Nee hoofdcommissaris, in ieder geval niet direct. Het zou natuurlijk kunnen zijn dat iemand het op de één of andere manier op mij voorzien heeft, en mij deze moord opzettelijk in de schoenen wil schuiven.” De hoofdcommissaris glimlachte breeduit, en ging weer verder.

“Goed, dan is dat duidelijk. Dan gaan wij nu dus naar ons bureau in Voorburg. U, commissaris, SR Chau, en ik. Rechercheur Sassen blijft hier en assisteert Hoofdinspecteur Dullens en de groep. Die groep is trouwens uitgebreid met sergeant de Wit van het hoofdkantoor in Den Haag, wat één van de voorwaarden was van de hoofdofficier van justitie. Kom, we gaan.”

Het was twee uur die middag toen de hoofdcommissaris, de commissaris en Chau, aan de gebruikelijke tafel in de kantine zaten, met allemaal een even gebruikelijke dampende kop koffie voor zich. Commissaris de Bruin wilde nu de eerste zijn om iets te zeggen, maar deze keer was het Chau die hem hiertoe belette.

“Baas, excuseer mij, maar alstublieft, luister even naar mij nu.” De beide mannen tegenover Chau zaten alweer bewonderend naar haar te kijken, vanwege haar totale nuchterheid, haar kalmte, en haar professionele manier van praten, en lieten haar gewoon uitspreken.

“Baas, ik weet denk ik wel wat u wilt gaan zeggen, en wees niet ongerust. Ik weet heus wel dat u gewoon uw werk deed, en ik weet ook wel dat er na wat u gezegd had nog andere woorden waren gekomen om één en ander duidelijk te maken, maar u kreeg daar de kans niet toe. Ik neem u echt helemaal niets kwalijk, ik vind eigenlijk dat er niets aan de hand was. Nu wil ik niet de oorzaak zijn van onnodig tijdverlies bij dit nieuwe onderzoek, en daarom zou ik graag eerst één vraag willen stellen. Ik hoop dat jullie mij zoveel vertrouwen dat ik daar ook antwoord op krijg. Is het tijdstip van overlijden al bekend?” De hoofdcommissaris en de commissaris keken elkaar weer aan, en het was de commissaris die daarna snel antwoord gaf.

“Ja, SR, dat tijdstip is zelfs vrij precies herleid. Hoe, dat komt later wel, maar het tijdstip van overlijden moet tussen negen uur en half tien vanmorgen geweest zijn.” Chau ging hier direct weer op in.

“Nu, dan heb ik in ieder geval een heel duidelijk alibi voor de moord. Natuurlijk kan er dan nog steeds niet mijn totale onschuld aan de moord vastgesteld worden. Ik zou immers ook gewoon de initiator of zelfs opdrachtgever geweest kunnen zijn, echter, ook daar heb ik wel het één en ander tegenin te brengen.

Ik verzoek u dan ook sergeant de Wit een volledige verklaring van mij op te laten nemen, in de verhoorkamer, welke ik zal ondertekenen. Daarna kan hij ook verklaringen afnemen van rechercheur Susan Sassen, Arno Broeders, en Anita van Buren. U heeft dan weer uw handen vrij, maar ik zou dan graag met u teruggaan naar de academie, naar mijn kamer aldaar. U weet misschien nog wel dat ik op mijn kamer thuis altijd, tijdens mijn afwezigheid, een camera had aanstaan, waarvan ik dan later, mocht ik daar reden toe zien, de opnames kon bekijken. Nu, dat heb ik ook op mijn kamer op de academie. Ik kan u opnames geven van een aantal incidenten, betreffende Fedor Groot, maar vooral de laatste zal niet alleen interessant zijn voor dit onderzoek, het zal mij ook volledig vrijpleiten van enige schuld aan de moord. Ik hoop dat ik daarna ook gewoon deel uit zal kunnen maken van uw onderzoeksteam, want dat was één van de speciale privileges die aan mij waren toegekend toen ik aan de academie begon. Wat betreft mijn studie, mag ik deze gewoon onderbreken.” Nu hield ze stil, en wachtte op een reactie, welke uiteindelijk kwam van de hoofdcommissaris. Commissaris de Bruin was nog even met stomheid geslagen. De hoofdcommissaris echter, kon zijn lol niet op.

“Ha-ha-ha, ik geloof dat jij ons en ieder ander weer volledig in de tang hebt, nietwaar SR? Ik ga hier ook geen woord meer aan vuilmaken. Commissaris, ik ga nu terug naar het hoofdkantoor om de officier van justitie en mijn meerdere tevreden te stellen, en terug in hun hokken te jagen. Ze blijven van onze SR af, en jij hebt je beste rechercheur weer terug in je groep. De verdachtenlijst is leeg nu, dus jullie moeten nu wel aan de slag, ha-ha!” De hoofdcommissaris stond op en liep, nog steeds bulderend van het lachen, de kantine, en daarna het bureau uit.

2.

Die middag, vijf uur, in de briefingruimte van het bureau in Voorburg. Er klonk weer het nodige kabaal van discussiërende collega's.

Jack nam de taak maar weer eens op zich om iedereen stil te krijgen, en deed dit op zijn bekende manier.

“STILTE!”

Dat had het benodigde effect weer, en maakte dat De Bruin de briefing kon beginnen. Chau zat naast het rechterscherm, op haar gebruikelijke plaats, en liet op het linker scherm nu toch al, onder de foto van het slachtoffer, maar liefst vijf mogelijke verdachten zien. De foto's waren van Bram Duivendijk en Petra van Zwienen, de twee vrienden van het slachtoffer, en ook waren de foto's van Arno Broeders en Anita van Buren te zien. Zij behoren tot het vriendengroepje van Chau, en die laatste was de vijfde foto op het scherm. De Bruin begon te spreken. Dit bracht weer even wat tumult binnen de groep collega's.

“Mensen, nu even aandacht alsjeblieft, het is alweer bijna half zes, en we hebben nogal wat te bespreken nu.” Nu werd De Bruin toch weer onderbroken, en was het juist Jack die hier de oorzaak van was.

“Sorry baas, maar ik begrijp dat je nu gewoon met de briefing wilt beginnen?” Nogmaals sorry dan, want dat gaat er bij mij niet in, en ik zeg nog een keer sorry. Ik vind dat iedereen duidelijk moet weten wat er zich vanmorgen daar op die academie heeft afgespeeld met onze SR, en daarvoor zelfs, zonder dat zij daar enige notie van had, op het bureau, met de hoofdcommissaris en de officier van justitie, en wie weet nog meer.

Wat een stelletje doedelzakken, excuseer maar weer mijn woorden, maar juist die hoofdofficier, die er notabene zelf, natuurlijk in samenspraak met anderen, voor heeft gezorgd dat Chau naar die academie kon vanwege haar uitmuntende staat van dienst. En dan nu handelen alsof zij een verdachte is? Wat een stelletje onbenullen. Ja, sorry maar weer, en hoofdcommissaris, ik bedoel u daar niet mee. Wij waren er getuige van dat u, waarschijnlijk op een meer politiek verantwoorde manier van spreken dan ik, ook uw duidelijke vraagtekens bij dat hele gebeuren zette. Ik weet ook dat u geen moment in de schuld van Chau heeft geloofd. Maar die anderen? Brrr. Ik ril er gewoon van, zo'n pure vorm van amateurisme, zonder enige blijk van kennis van zaken en met zoveel respectloosheid naar Chau, maar ook naar onze groep in zijn geheel. Ik blijf het zeggen, sorry, maar ik vind dat wij dit niet moeten accepteren, en weer niet alleen voor Chau, maar nogmaals, voor onze hele groep. Ik vind dat die twee hoge heren van vanmorgen, morgen hier moeten komen, en onze hele groep, inclusief Chau dus, hun excuses moeten aanbieden." En toen stond iedereen op en was het kabaal weer niet te overtreffen. De hoofdcommissaris en De Bruin zaten samen op de voorste rij nu, en probeerden wat woorden met elkaar te wisselen, waarna de hoofdcommissaris opstond, en voor de groep ging staan. Hij zag Chau met een wanhopig gezicht naast hem zitten aan het kleine tafeltje naast het rechter scherm. Hij begreep dat Chau zichzelf als oorzaak zag van deze min of meer opstand binnen de groep. Toch begreep iedereen nu dat de hoofdcommissaris recht had het woord tot hen te richten, dus verstomde het kabaal en kon de hoofdcommissaris zich tot de groep richten.

"Mensen, toe, luister nu toch eens even. Hoofdinspecteur Jack, ik begrijp de emoties, en ik begrijp wat u zojuist duidelijk wilde maken, maar kijk nu eens even hier links van mij. Is dit wat u wilde? Of gaat u nu uw excuses maken aan SR Chau? Zij voelt zich nu namelijk schuldig voor het veroorzaken van uw opstand. Is dat wat u wilde? Nee, reageer niet, ik bedoel dit niet zoals het misschien klonk.

Nogmaals, ik begrijp jou heel goed, en ik begrijp de reacties heel goed, maar laten we nu wel even realistisch blijven, alsjeblieft. Natuurlijk, ik was vanmorgen ook verbolgen, toen de heren mij duidelijk maakten wat zij wilden. Maar daar heb ik op mijn manier wat aan kunnen doen, en daarom hebben wij nog steeds de leiding in dit onderzoek, en nu zelfs met de gebruikelijke inzet van onze SR.

Uw eis, hoofdinspecteur Dullens, om de heren morgen hier te zien vind ik zo gek nog niet, en ik ga dat regelen. Maar excuses? Kom nu toch, daar gaat u toch wel een beetje te ver mee, en nu zal ik sorry zeggen, want ik begrijp dat die eerdergenoemde emoties nog niet helemaal weg zullen zijn. Maar, ook de genoemde hoge heren deden slechts hun werk, misschien iets onmenselijker dan wij het hadden willen zien, maar ze hebben niets verkeerd gedaan, op de keper beschouwd. Jullie hoeven nu allemaal alleen maar even naar dat rechter scherm te kijken. Wat daar nu te zien is, komt door wat onze SR hier, vanwege de verklaring die ze heeft afgelegd aan sergeant de Wit, zelf heeft ingebracht in ons zoekstelsel. Natuurlijk zijn dit slechts aanwijzingen vanuit het stelsel, omdat er nog te weinig andere details bekend zijn en ingebracht. Maar dit is eigenlijk een beetje hetzelfde als hoe onze superieuren vanmorgen hebben gedacht en gehandeld. Dus, ik wil best in gesprek met ze, maar maak er nu geen halszaak van, alsjeblieft. Wij zijn beter dan dat en hebben nu belangrijker zaken om ons mee bezig te houden, vinden jullie nu ook niet?” En nu klonk er dan toch een bescheiden applaus vanuit de groep, en besloot de hoofdcommissaris het ijs definitief te breken.

“Mensen, jullie baas en ik hebben zojuist even de koppen bij elkaar gestoken, en ik wil de volgende mededeling namens ons beide doen, nu. De briefing die wij hier nu wilden beginnen was grondig voorbereid, mede dankzij SR Chau uiteraard. Het is nu alweer ruim over zessen, en die briefing gaan wij vandaag niet meer houden, maar morgenochtend om zeven uur. Nu gaan wij even met zijn allen ontdooien, en de neuzen weer in één richting zetten.

Ik nodig jullie nu allemaal uit ons te volgen naar ons stamlokaal De Drie Kronen, voor een einde dag borrel met een hapje. SR Chau? Ga jij ook nog even met ons mee?”

“Ja, hoofdcommissaris.” Die manier van antwoorden zorgde er alweer voor dat al het ijs terstond was gesmolten, en iedereen liep vol goede moed het bureau uit, in de richting van De Drie Kronen.

Ze hadden allemaal besloten de afstand naar de kroeg lopend af te leggen, omdat de loopafstand nog geen tien minuten betrof. Jack was naast Chau gaan lopen, en legde zijn arm over haar schouder.

“Chau, het spijt me, ik met mijn botte manier van praten, soms. Ik heb daarbij niet aan jou gedacht, en dat had ik wel moeten doen, jou kennende. Nogmaals, het spijt me echt, Chau.”

Eenmaal gezeten aan de grote stamtafel, bleek de hoofdcommissaris nog meer mensen te hebben uitgenodigd. Aan het tafeltje bij de ingang zaten dokter de Graaf, notaris Brand en Franciscus Hedwig, de eigenaar van restaurant VIP in Den Haag, en Chau's vader, waar de hoofdcommissaris ook plaatsnam. Aan de andere kant, tussen het raam en de stamtafel in, zaten Sophie, de vrouw van de commissaris, en Chau's moeder en haar broertje Minh, en inmiddels dus ook Chau zelf. Meow lag al aan Chau's voeten, en was als eerste direct voorzien van een maaltijd, een bord vol met botten.

De commissaris, Jack, en de rest van de researchgroep zaten net allemaal aan de stamtafel aan hun eerste biertje toen Chau zag dat haar baas een telefoongesprek beëindigde en iets in Jack's oor fluisterde. Chau kreeg weer eens een sterk gevoel en liep naar haar baas.

“Iets gebeurd baas? Toch geen tweede moord, hoop ik?” Nu zag ze De Bruin en Jack haar perplex aankijken en het was Jack die als eerste reageerde, nu iets anders dan de vorige keer.

“Is het weer zover? Had jij alweer een gevoel, SR? Maar, je hebt natuurlijk weer gelijk.

Potjandorie, en we hebben nog niet eens een fatsoenlijke briefing gehad voor de eerste moord.” De Bruin had niet gewacht en hij had de hoofdcommissaris en zijn rechercheurs al ingelicht. Dan, net voordat iedereen weer de deur uitging, kwam er nog even een uitsmijter vanaf de bar. Het was Koen Vos, de garage- en tankstation houder, aan de rand van het dorp.

“Wij zorgen wel dat die net vers getapte biertjes een weg vinden, hoor. Gaan jullie maar gewoon weer aan het werk, jullie hebben toch geen rust aan je gat, ha-ha.” Aan de bar werd hard gelachen, maar niemand van de vertrekkende rechercheurs had eigenlijk iets gehoord, want die waren allen alweer gefocust op wat er nu weer voor hun ogen zou gaan opdoemen.

Toen de laatste de deur achter zich sloot was het de hoofdcommissaris, die ook mee terug naar het bureau liep, en natuurlijk weer iets te zeggen had, dit keer uitsluitend tot Chau.

“Nu, SR, we weten natuurlijk het tijdstip van overlijden nog niet, maar jij zou nu weleens het beste alibi kunnen hebben wat een dader zich maar zou kunnen wensen, ha-ha.” Veel tijd voor reacties was er niet want de eersten van de groep bereikten de parkeerplaats voor het bureau al. De Bruin hield iedereen aan en deelde daar zijn orders uit.

“Goed, mensen. Een tweede moord dus, en weer op de academie Nu betreft het Bram Duivendijk, en dus is er van dat vriendengroepje nog maar één over, Petra van Zwienen.

Luister nu goed. Wij moeten nu natuurlijk eerst naar de plaats delict, maar gaan dit doen met een kleine groep. De dokter is al op weg en ik heb al van Harry gehoord dat er weer weinig te zien is, en dat alle bijzonderheden vrijwel hetzelfde zijn als bij de eerste moord. Dus gaan Jack, SR Chau, en Sam en ik, samen met twee agenten naar de plaats delict.

Susan, jij gaat ook naar de academie, maar spoort direct Petra van Zwienen op en brengt haar naar ons bureau. Gebruik maar de smoes dat het voor haar veiligheid is.

Peter, jij gaat, samen met Jim, nu ons bureau in en vraagt een huiszoekingsbevel aan voor de kamers van Petra van Zwienen en Bram Duivendijk, maar ook voor de kamers van Arno Broeders en Anita van Buren. Wanneer dat voor elkaar is gaan jullie alles wat je maar kunt vinden onderzoeken, over al de zojuist genoemde personen, en natuurlijk het eerste slachtoffer, Fedor Groot.” Terwijl hij zich tot de hoofdcommissaris wilde richten zag De Bruin uit zijn ooghoeken een totaal serieus en kalm kijkende Chau, die blijkbaar zijn orders alweer volkomen begreep en goedkeurde, maar hij zag ook dat zij iets wilde zeggen, en liet haar.

“Baas, het spijt me, maar ik zou het zeer op prijs stellen als u de orders aan Peter en Jim nog iets aanpaste, en mijn kamer ook mee laten nemen in de huiszoekingen. Ik neem aan dat ik u verder niets hoeft uit te leggen over dit verzoek?”

De Bruin glimlachte alweer en antwoordde door zich tot zijn baas te richten.

“Hoofdcommissaris, zou u alstublieft Peter en Jim bij kunnen staan met de verzoeken? Het zal voor hen niet echt simpel zijn om zo'n aantal bevelschriften snel geregeld te krijgen,” en terwijl hij daarbij ook Chau aankeek, ging hij nog iets verder. “Er hoeft dus eigenlijk geen bevel gevraagd te worden voor de kamer van Chau, omdat ze dit nu zelf al heeft toegestaan, maar doe het toch maar. Dit om enige vorm van partijdigheid of vooroordelen uit te kunnen sluiten of te weerleggen, wanneer hier op gewezen zou worden. De hoofdcommissaris stak zijn borst alweer vooruit.

“Natuurlijk, commissaris. Zie die bevelschriften maar alvast als verkregen. Voordat jullie de academie bereiken heb je ze op je telefoon, en die kamer van SR Chau, die doe ik zelf, samen met sergeant De Wit, ha-ha.” De Bruin verspilde verder geen tijd meer.

“Goed, wij zullen daar bepalen wie we nog meer naar het bureau zullen laten transporteren. Het zal weinig slaap worden voor de meeste van ons, deze nacht.

Het is nu bijna zeven uur. Zodra wij hier allemaal weer terug zijn, houden we de eerder voor morgenochtend geplande briefing. We kunnen daar nu niet meer mee wachten tot morgen, we hebben nu zelfs met twee moorden te maken. Aan de slag mensen!”

Op de plaats delict aangekomen, kwam de dokter alweer op het drietal af.

“Voor mij is er hier weinig te doen. Alles is zo’n beetje zoals bij het eerste slachtoffer, behalve natuurlijk het tijdstip van overlijden. Als ik daar nu een slag naar zou moeten slaan, is dit tijdstip nog geen twee uur geleden, maar preciezer kan ik jullie dat pas vertellen na de autopsie. Als jullie hier klaar zijn met het slachtoffer, dan zie ik het lichaam graag zo snel mogelijk in mijn onderzoeksruimte. Gegroet, maar weer.”

De volgende was Harry, die ook niet zo veel nieuws had.

“Ja, je zult het ook al wel van de dokter hebben gehoord, alles vrijwel identiek als bij het eerste slachtoffer. Het enige afwijkende wat ik jullie kan melden is dat er deze keer braaksporen zijn aan de deur van de kamer. Beetje vreemd, gezien het vermoedelijke tijdstip van overlijden, en het feit dat ook dit slachtoffer weer zeker in zijn eigen kamer om het leven is gebracht. Maar goed, dat is voor jullie om uit te puzzelen. Oh, er was eigenlijk nog wel iets wat anders was dan bij het eerste slachtoffer. Deze keer hebben wij niets gevonden wat naar onze SR zou kunnen wijzen, behalve, als je echt van achterdochtige aard zou zijn, een meisjesblouse van Vietnamese makelij. Deze blouse is echter van een andere maat dan die van SR Chau, dat heb ik direct gecontroleerd. Ik ga nu terug naar het lab om daar alles maar weer op te starten. Een gewone rechttoe recht aan moord is er voor jullie tegenwoordig niet meer bij, is het niet, De Bruin?” Hij wachtte niet eens op antwoord en vertrok. De Bruin sprak tot zijn twee rechercheurs.

“Ok, Jack, SR, wij nemen even zelf een kijkje binnen, en laten het lichaam daarna afvoeren. Wanneer de kamer weer leeg is laten we de mensen van de forensische dienst die hier nog zijn achtergebleven hun werk afmaken.

Wij gaan dan even het restaurant in, wat gelukkig nog open is. Ik snak naar een kop koffie.

3.

Om negen uur 's avonds was de briefingruimte op het bureau in Voorburg weer volledig bezet. Ook de hoofdcommissaris zat weer op de eerste rij, maar deze liet het woord nu aan commissaris De Bruin.

Goed, mensen. Laten we snel een begin maken, en er voor proberen te zorgen dat we vannacht nog een paar uur slaap kunnen pakken, want morgen wordt een drukke dag.

“Wat hebben we, tot nu toe. Allereerst hebben we nu twee slachtoffers, twee vrienden uit het inmiddels beruchte groepje van drie vrienden, die met zijn drieën het leven van onze SR, de eerste twee maanden op de politieacademie het leven zuur hadden gemaakt. Of dit ook van belang is voor ons onderzoek kunnen we natuurlijk nog niet met zekerheid zeggen, maar rekening daarmee houden zullen we wel moeten. Het derde lid van dit groepje, Petra van Zwienen is nog hier, maar zoals het er op dit moment uitziet, heeft zij niets met de moorden te maken, en dus zullen we, voor de zekerheid, een veiligheidsprocedure voor haar opstarten. Zij wordt zo dadelijk teruggebracht naar de academie, maar zal voorlopig constant een agent in haar buurt of voor de deur van haar kamer hebben.

Dan de slachtoffers, natuurlijk beginnend met Fedor Groot, vierentwintig jaar oud, tweedejaars student van de masteropleiding recherchewerk van de politieacademie. Beide slachtoffers trouwens, en Petra van Zwienen, maar ook onze SR en haar twee vrienden, volgen of volgden dezelfde opleiding, en zitten of zaten allemaal in hetzelfde jaar. Terug naar Fedor Groot. Zijn lichaam werd vanmorgen om ongeveer elf uur gevonden op zijn kamer door, notabene, ons tweede slachtoffer, Bram Duivendijk.

Tijdstip van overlijden van Fedor Groot was tussen negen en half tien vanmorgen.

Op zijn kamer werden allerlei zaken gevonden die een duidelijke haat naar onze SR ten toon spreidde. Zo was er aan de binnenkant van zijn deur een dartbord met in het midden een vaak geraakte foto van Chau. Ook werden er allerlei zaken gevonden die in een eerder stadium van Chau werden ontvreemd, of beter gezegd, gestolen. Dit alles zorgde voor het vervelende begin van dit onderzoek, maar onze SR heeft er al heel snel zelf voor gezorgd van alle blaam te zijn gezuiverd.

Dan ga ik nu, voordat wij verder gaan met de verklaringen van alle vrienden en van de mentor van de klas, even naar ons tweede slachtoffer, Bram Duivendijk.

Bram Duivendijk, vierentwintig jaar oud, werd ook in zijn eigen kamer gevonden, maar anders dan bij het eerste slachtoffer, werden er braaksporen gevonden aan- en bij het slot van de deur van zijn kamer. Een beetje vreemd, gezien het vermoedelijke tijdstip van overlijden, tussen twee en vier uur vanmiddag, maar daar gaan we later nog mee verder.

Op de kamer van deze Bram Duivendijk werd dus niets gevonden wat naar onze SR zou kunnen leiden, dus dat verhaal gaan wij nu voorlopig gewoon parkeren, waarschijnlijk voorgoed. Natuurlijk was er nog de blouse van Vietnamese makelij, waar onze SR naar heeft gekeken, en iets over te zeggen heeft. SR, jouw beurt even.” Chau stond op en vertelde.

“Ja, die blouse werpt toch wel wat vraagtekens op, want ik heb namelijk toevallig precies zo'n zelfde blouse. Ook al bleek de blouse van een andere maat te zijn dan die ik heb, heb ik toch voor de zekerheid mijn moeder nog gebeld om thuis te checken of die blouse nog in mijn kledingkast lag, hetgeen later door haar bevestigd werd. Ik heb mijn blouse nu hier”

Toen toonde ze de blouse aan haar collega's, en ging verder.

“Sommige van jullie, en zeker Susan, zullen kunnen concluderen dat je een blouse als dit niet bij de C&A zult vinden.” Nu barste er even een luid gelach los binnen de groep, en moest Chau even wachten voor ze weer verder kon gaan.

“Ja, hi-hi, uh, ik heb hierop verder gerechercheerd en heb kunnen vaststellen dat een dergelijke blouse nergens in Nederland wordt verkocht. Verder kon ik ook door het label al wel zien dat de aangetroffen blouse waarschijnlijk ooit in Vietnam is aangeschaft. Natuurlijk weten wij niet of dit ook door de draagster is gedaan, maar mogelijk komen we daar later nog achter, wanneer het forensisch onderzoek van de blouse is voltooid. Nu bracht mij dit alles wel op een idee, en ik heb toen heel snel, met behulp van de feiten die Peter en Jim al hadden vastgesteld binnen hun onderzoek naar de betrokkenen, nog iets vast kunnen stellen. Iets wat mij toch wel verbaasde, omdat de betrokkene mij hier nooit iets over heeft verteld. Het is namelijk inmiddels gebleken dat Anita van Buren vanaf haar tweede levensjaar, tot haar veertiende, in Vietnam heeft gewoond. Haar moeder blijkt Vietnamees te zijn, en die moeder blijkt daar nog steeds een bedrijf te hebben. Dit is hoever we op dit moment zijn met deze feiten, dus daar dient nog grondig verder onderzoek op te volgen, wat ik, in samenspraak met onze baas, zelf zal doen, samen met Susan.” Het werd weer tamelijk onrustig onder de groep, maar dit gaf Chau en De Bruin weer even de gelegenheid om van plaats te wisselen. De Bruin nam het weer over.

“Waar wij ook achter zijn gekomen bij de doorzoeking van deze kamer, is dat het erop lijkt dat deze drie vrienden in het eerste jaar van hun studie, toen onze SR dus nog niet eens op de academie was, eenzelfde treitercampagne als bij Chau hebben uitgevoerd. Toen met als slachtoffer, Anita van Buren. En daar hebben we dus onze tweede vreemde waarneming over deze jongedame. Deze Anita van Buren heeft ook hier namelijk nooit over gerept toen zij later door Susan werd ondervraagd.

Ik heb inmiddels van Chau vernomen dat deze Anita dit ook nooit aan haar heeft verteld. Ook de andere vriend binnen dit groepje, Arno Broeders, heeft hier niets over verteld, en ook van hem heeft Chau er nooit iets van vernomen. Op zich ook alweer opmerkelijk, want je zou toch zeggen dat deze, als hij er weet van had, wat toch eigenlijk wel mag worden aangenomen, het wel een keer besproken zou hebben. Zeker, omdat hij degene is geweest die Chau, zelfs nog deze morgen, net voordat wij daar in het restaurant arriveerden, had voorgesteld nu toch eindelijk eens werk te maken van deze treiterijen, en één en ander te melden bij hun mentor.

Dan komen we direct bij de verklaring van de mentor. Deze was dus wel op de hoogte van de treiterijen ten opzichte van Anita van Buren, maar tot verrassing van Chau, was hij ook op de hoogte van het feit dat die groep vrienden nu Chau tot mikpunt van hun treiterijen hadden bepaald, en dus al gedurende twee maanden hadden uitgevoerd. Deze mentor gaf aan al een heel rapport samengesteld te hebben, waarvan wij nu ook een kopie in ons bezit hebben. Hij vertelde ook al stappen te hebben ondernomen om tot actie over te gaan. Hij kon ook aantonen dat hij al een afspraak met Chau wilde maken, én met Anita van Buren.

Voor morgen zijn deze mentor, en alle nog levende vrienden weer hier op het bureau uitgenodigd, maar de eerste, de mentor, pas om elf uur. Daarvóór gaan Jack, Chau en ik eerst nog terug naar de academie, en spreken daar met andere mensen, en kijken nog eens rond. Met Anita van Buren wachten we nog even tot Chau klaar is met haar onderzoek. Ik heb de jongedame wel onder observatie laten plaatsen.

Voorlopig is dit denk ik genoeg voor jullie om nog eens een nachtje over te slapen. Chau is al bezig, zoals jullie kunnen zien, om alle details en verklaringen in ons systeem te laden en voor jullie, voor morgen dan nog het volgende.

Sam, jij gaat met ons, en sergeant de Wit mee naar de academie. Wij vertrekken van hier, morgenochtend rond half acht, na de koffie uiteraard.

Susan, jij neemt de leiding over onze thuisbasis, hier, en werkt met de hulp van Jim, Peter en Fred, aan dat waar jullie eigenlijk al mee bezig waren. Zoveel mogelijk informatie verschaffen over alle betrokkenen binnen dit onderzoek, natuurlijk ook de twee slachtoffers, en wat je ook vindt, direct in het systeem in brengen. Zoals het er nu voorstaat kunnen we, denk ik, om vier uur morgenmiddag weer een briefing hebben, en hoop ik dat we een iets duidelijker beeld of scenario zullen hebben dan nu het geval is. Dat was het. Toen hoorde De Bruin iemand kuchen, en zag hij dat dit de hoofdcommissaris was. Hij begreep het direct.

“Oh, hoofdcommissaris, sorry. Natuurlijk bent u vrij om met ons mee te gaan naar de academie, maar omdat u daar niet al te ver vandaan woont, en onze auto vol zal zijn, kunt u misschien beter gewoon vanaf huis daarheen gaan.” Dit stelde de hoofdcommissaris blijkbaar weer tevreden, want hij stond al met een glimlach op het gezicht op om te vertrekken, wat daarna ook alle anderen deden, behalve De Bruin, Jack, Chau, en Sam. De Bruin had nog even een herkenbare opmerking.

“Kom mensen, nog heel even. Ik zie dat Chau klaar is met haar inklopwerk. Laten wij nog even een kopje koffie of thee pakken in de kantine en nog even de tactiek voor morgen bespreken.”

Eenmaal weer aan de gebruikelijke tafel in de kantine, met koffie en thee voor zich, was het Chau die als eerste de aandacht vroeg.

“Baas, ik heb eens zitten denken en ik heb eigenlijk een voorstel voor wat betreft de geplande verhoren van morgen. Ik ga natuurlijk straks weer terug naar de academie, dat is ook waarom ik met mijn eigen autootje hierheen ben gekomen. Is het misschien een idee als ik morgenochtend, of misschien vanavond nog, want de studenten op de academie gaan nooit vroeg naar bed, eerst even wat gesprekjes heb met mijn vrienden, en misschien zelfs met Anita van Buren?